

NØVN

Minningarorð um Lenu Syderbø

Seinnapartin sunnudagin dróg Lena Syderbø vermóðir andan fyri seinastu ferð, eftir eitt langt og ríkt lív her á fold, og hon verður borin til hvíldar úr Christianskirkjuni í morgin 4. februar, sjálvan brúðleypsdagin. Tá eru 71 ár síðani hon og Johan verfaðir vórðu vígd í Kunoyar kirkju.

Lena hevur verið kletturin í einari stórari familju, sum spratt úr tryggja heiminum á Skáltavegi 8. Børnini eru níggju í tali. Dánial, Jonly, Sigurd, Hemming, Jógvan, Birgir, Pavla, Jørleiv og Frank. Síðani eru 30 ommubørn og nú eru 31 langommubørn.

Lena var eitt av teimum fólki, tú veruliga verður góður við frá fyrsta degi. Uttan at hava eina avgjörda meining um nýggju selfiementanina, sum nú ger um seg, so haldi eg at vermóðir var ein fullkomin mótsøgn til hesa mentan. Hon hugsaði ikki um seg sjálva,

men øll onnur og næstrakærleikin hevði ongi mörk.

Nú eg í skundi siti og skrivi nøkur minningarorð um vermóðir, er tað so nógv eg hevði havt hug at sagt um hennara eginleikar.

Tað fyrsta eg hugsu um er, at hon hugsaði ikki um seg sjálva. Fremst í hennara hugaheimi var tað sera umráðandi, at øll hennara kærur høvdu tað gott. Familjan er stór og mangan komu nógv fólk á gátt, og hennara lív var at varta upp á Skáltavegnum, og eg havi onga staðni upplivað meira ektaðan blíðskap. Bara tað besta var nógv gott.

Longu í barnaárum fekk Lena stóra ábyrgd og lærði lívsins stríð at kenna. Hon var dóttir Siggum Malenu og Dánial Julius Poulsen í Kunoy, og hon var bert níggju ára gomul, tá pápin doyði av lungnabruna.

Tey vóru níggju systkin. Fimm beiggjar og fýra systrar. Lena er elst

av systrunum, og nógv kom at hvíla á hennara herðum frá barni av. Hon lærði at binda longu sum níggju ára gomul og hon bant teimum eldru

beiggjunum nógv hosupør, tá teir skuldu til skips. Hon var mammuni Siggum ein stór hjálp.

Sum ung tænti Lena á Føroya Fólkaháskúla í Havn. Her hevði hon eina góða tíð, hóast ófriðartíð var. Hon plagdi livandi at greiða frá hendingini, tá bumbað varð í Sandagerði. Og við stórari virðing tosaði hon mangan um fólki, ið myndaðu Háskúlan, Rasmus Rasmussen, Símun av Skarði og konuna Sonnu.

Lena fylgdi væl við samfelagsviðurskiftum, og hvønn tann einasta dag Løgtingið var saman, sat hon og hugdi og lurtaði, og hon var ikki sein at koma við viðmerkingum til tað, ið sagt varð á løgtingsins røðarapalli. Onkuntíð tá eg kom inn til hennara, og helt at stovan var full av fólki, var tað Lena, sum sat og svaraði til.

Havi sjálvur altíð verið hugtikin av, hvussu ósvitaliga trygg Lena

var í sínari politisku trúgv. Hon var allar sínar dagar eitt brennandi fullveldisfólk, og tað fjaldi hon ikki fyri nøkrum.

Líka ósvitalig var tann gamla guðstrúgvín, sum fylgdi henni frá barni av. Síggi fyri mær Lena sita í stovuni við sálmað bók í hond og lurta eftir morgunlestrinum, klár at syngja við.

Fyri Lenu vóru tað serligar løtur, tá hon av og á hevði høvi at vera til guðstænastu í heimbygdini Kunoy, og hon setti seg altíð í bonkin, har húskið hevði sitt fasta pláss.

Hóast hon var óvanliga lítillátin, fylti Lena nógv í hugaheiminum hjá øllum sínum nærmastu. Fyri okkum er tað eitt stórt tómrúm, nú hon er farin. Men eftir hana hava vit øll tey góðu minnini, sum vit eiga saman.

Hvíl í friði.

Tórður Mikkelsen

UMMÆLI

Ummæli av Guitaristunum: Øðrvísi skemt í Spaniastovu

Poulina Slættanes

Leikurin er ein lýsing av fýra sera ólíkum tónleikafjepparum. Alt gongur, sum best ber til, tá tey hittast til eina fyrireiking

um nýliga farna tónleikavísusangaran John Hansen. Einku fantíli er á teimum. Tey seta upp framman fyri bústaðin hjá John Hansen við hvør sínum gittara, og konfliktirnar byrja beinan vegin. Tvey onnur skuldu vera við, men tey mæta ikki. Hvat skulu tey spæla og syngja tí farna til heiðurs? Repertoire'arið er fjølbroytt.

Tá samanum kemur, snýr leikurin seg næstan ikki um tann deyða tónleikaran, men heldur um lögna og frammiliga felagsskapin, sum hesi fýra ólátaðu og ófólkaligu vinfólkini hava. Hvør regla, hvørt orð, hvør handling hjá teimum skal diskuterast, og tað er ikki við mýkindum. Tómt og innihaldsleyst er alt prátið. Persónarnir eru av tí ekstrema slagnum, tey kenna sær ikki hógv og hvessa sínar ógvusligu og hópisleysu meiningar. Hann, sum ber av, er Ívaldur. Líkamikið, hvat hini trý koma við, so er hann kontra. Tey royna at vera semju-søkjandi, men alt vindur seg upp í ein verri ellubita, tí Ívaldur knúlvar tey so til.

Tey eru øll so fesjut, - í atferð og framferð og burturvið ílætini. Her fær man eisini nakað at hugsa um, -

umhvørvið hjá teimum er so fesjut og óskipað.

Ívaldur (Jógvan á Høvdanum) er eftir øllum at døma hann, ið stýrir øllum. Ófantaligur, harðligur, frekur og kaldur. Hini royna at fáa hann at líkjast teimum, men altíð koyrir Ívaldur tey í tann pottin, ið einki hevur uppá seg. Tey diskutera og diskutera, hvat er besti sangurin, ið tey skulu spæla. Men tey duga bara ikki. Alt dettur á gólvið, hvussu gjarna, tey annars vilja. Kanon, tvístemt ella hvussu gera tey tað best? Ja, har eru fleiri boð. Men John til heiðurs er tað neyvan. Egoistarnir eru komnir at seta seg sjálvar í fremstu røð, gitir man.

Her er íllsinni, her er svongd, saknur og so nógv annað, sum setir dagsskránnu. Men tá saman um kemur, so eru tey tvinnaði í eini tilgongd, har tey hava tørvið á hvør øðrum. Helst eru tey stök og nokk so svøk. Vit hava gott av at fáa innlit

í eitt øðrvísi lív. Hjá guitaristunum er tað øðrvísi og svakligt. Vit hava hesi ímillum okkum dagliga, og tey siga nógv skilagott. Men nógv kunnu vit síla frá.

Øll fýra spældu so sera væl. Tey vóru øll líka ónormal. Grækari, ið spældur varð av Høgna Olsen, var framúr. Hann dugdi við keipum og øðrvísi atburði beinan vegin at seta orð á, hvussu løgin hann var. Kropsmálið var framúr gott.

Line Knutzon, ið er dansk, hevur skrivað leikin. Dramabólkurin hevur loftað søguni, og sjangran er nokk so øðrvísi enn tað siðbundnað reportoarið, sum Sjonleikarafelagið í Klaksvík hevur staðið fyri.

Takksamt og gott at hava henda brakandi góða pallin úti í Klaksvík, har so lítið pláss er millum pall og áskoðarar. Eina løtu var tað sum um, at vit vóru komin til minnis-konsert um John Hansen. Vit sloppu bara ikki at seta leikararnar

uppá pláss. Tey spældu betri enn so. Tað bar ikki til at tala at, tí tey tóku næstan ótalaða orðið av sær. Genturnar spældu sera væl, bæði Greta og Kim (Sára Skarðenni og Eva Maria Bláhamar). Kanska minnst eg Evu úr Sjejk ella Fame í Hoydølum. Ein gudgivin songrødd, ið lyfti allar hinar upp um elligomlu, ormetnu bjálkarnar í Spaniastovu. Jógvan á Høvdanum við frísutum og stuttligum skalla, spældi super væl. Tit dugdu so væl at syngja, ja, so sera væl, tá tit funnu melodiin. Men tekstirnir vóru innihaldsleysir, og tað var eisini meiningin.

Bergur Rasmussen umsetti leikin. Haldi ikki, tá hann nú lat leikin vera eitt sindur »heimligan«, at hann rakti nógv væl. Kundi saktans givið sær meiri far um, hvussu vit gera okkum upp, tá vit vilja vera øðrvísi. Tað flata millum danir og okkum er nokk so skilligt. Danska

fjantið og fjasið fekk í og so nógv rúmd. Har kundi okkurt verið tikið burturúr, sum legði seg meiri upp at okkara heimliga gerandismeldri.

Ria Tórgarð dugdi eisini hesa ferð at fáa leikgongdina at rigga. Hon loftar og dugir at seta ferð á og geva leikarunum »drive«.

Í leikriti plaga vit at síggja, hvør staðið hevur fyri búnum og sniði. Frískligt, at Margreth Dalsenni hevur verið leverandørur til búnar hjá dramabólkinum.

Pallurin ella rúmið sjálvt, var sum skapt til leikin. Ongantið betur, um klaksvíkingar sum skjótast fáa eitt sjónleikahøli, ið kann rúma øllum avbjóðingum, sum søma seg best, tá boðskapurin skal út. Tað líkist ongum, at býurin ikki hevur frægari karmar enn trongu Spaniastovu. Tað er nokk so langt úti, tá hon er álitid hjá so ídnum og hugagóðum áhugaleikarum.